

AMIGOS

Nieuwsbrief van Stichting Amigos Colombianos.

2008

Amigos Colombianos bestaat 6 jaar!

Oprichter Frank van Rijn blikt terug.

Stagair Esme deelt haar ervaringen.

Vernieuwde website Amigos Colombianos online.

Wendy van Dijk en Lions Opmeer leveren samen twaalfduizend euro op.

Agka Klaver kon haar geluk niet op. De sponsorloop die zij in het kader van het programma "Heel Holland Helpt!" van Wendy van Dijk had georganiseerd leverde uiteindelijk achtduizend euro op voor Amigos Colombianos.

Langs deze weg wil Agka Klaver de atletiekverenigingen Hollandia (Hoorn) en Hera (Heerhugowaard), de vrijwilligers en alle lopers en sponsors bedanken voor hun geweldige inzet.

Op de Landbouwtentoonstelling Opmeer van 4 augustus organiseerde Lions Opmeer een loterij. De opbrengst van bijna vierduizend euro komt ten goede aan het straatkinderproject Amigos Colombianos. De Landbouwtentoonstelling kon dit jaar rekenen op fantastisch weer en het was gezellig druk op recreatieterrein De Weyver. De leden van Lions Opmeer waren tot half vier 's middags te vinden nabij hun kraam om loten te verkopen ten behoeve van Amigos Colombianos.

Mede dankzij de bekendheid die het straatkinderprojectal geniet

in de regio, was het animo om loten te kopen erg hoog en werden er rond de tweeduizend loten verkocht. Veel mensen verdrongen zich rond half vier rond de kraam om getuige te zijn van de trekking die door Actus notarissen werd verzorgd. Leo van Loen uit Hoogland (nabij Amersfoort) bleek de grote geluksvogel. Hij won niet alleen de eerste maar ook de vijfde prijs.

Simon Ruiter, coördinator van de actie, was in zijn nopjes met het resultaat van de loterij. "Het was een mooie dag, we hebben hard gewerkt en het publiek had duidelijk veel sympathie voor deze actie. Met de opbrengst kan Amigos Colombianos straatkinderen in hun programma voorbereiden op een terugkeer in de maatschappij met een toekomstperspectief die ze tot voor kort nooit voor mogelijk hadden gehouden. Dat is toch iets heel moois".

In memoriam: Mariska Mast

Op vrijdag 22 augustus, onderweg naar ons project in Colombia, is onze collega vrijwilligster Mariska Mast omgekomen tijdens een reis die zij maakte door Centraal Amerika.

Mariska meldde zich als vrijwilliger bij Amigos Colombianos nadat zij kennis had gemaakt met een aantal van de meisjes uit het familiehuis tijdens een internationale meidenuitwisseling. Ze heeft in 2007 zes maanden op ons project in Medellín gewerkt. Door haar altijd positieve benadering en enorme interesse en betrokkenheid maakte ze zich ontzettend populair bij de kinderen in het programma. Ze heeft er bergen werk verzet. Elke twee weken stuurde Mariska een nieuwsbrief over haar ervaringen naar een aantal basisscholen in Nederland.

Terug in Nederland pakte zij haar werk weer op in de scholenwerkgroep, waar ze voor haar vertrek ook al bij betrokken was. Na haar bezoek aan Colombia werd ze de grote motor van dit

team. Door haar enthousiasme zorgde ze ervoor dat er veel vooruitgang werd geboekt en kwam ze met veel bruikbare nieuwe ideeën. We herinneren Mariska vooral als een lieve vriendin die zich altijd voor anderen inzette met een passie en enthousiasme die je zelden vindt.

Haar warme glimlach zal ons altijd bij blijven. We hebben grote moeite om te accepteren dat ze er daadwerkelijk niet meer is.

Wij wensen haar familie, in het bijzonder haar zus Amanda, en alle vrienden en betrokkenen ontzettend veel sterkte met dit enorme verlies.

'Colombia voelt als mijn vaderland'

Stichting Amigos Colombianos bestaat zes jaar. Een goed moment voor een terugblik met oprichter Frank van Rijn.

Het begon allemaal met een rondreis door Zuid-Amerika.

'Ja. Ik werkte in Nederland als jongerenwerker. Dankzij een uitwisselingsproject met Europese en Zuid-Amerikaanse jongerenwerkers kwam ik in Uruguay, Paraguay en Chili. Ik had niet verwacht ooit nog in Zuid Amerika te komen en wilde van de kans gebruik maken om het continent verder te leren kennen. Daarom heb ik twee maanden verlof opgenomen na het project om rond te kunnen reizen. Zo kwam ik ook in Colombia terecht.

Wat heb je gedaan tijdens je reis?

'Ik ben geen toerist. Ik heb tijdens die reis vrijwel uitsluitend met straatkinderen gewerkt, in sloppenwijken en in drie jeugdgevangenissen. Meestal geheel op mijzelf, zonder hulp van organisaties. Het contact, vooral met kinderen, was makkelijk te maken. Ik heb in die twee maanden slechts acht nachten in een hotel doorgebracht. Ik werd heel vaak uitgenodigd om bij families te overnachten, waarbij zij soms zelf hun bed afstonden. Eén nacht weet ik me nog heel goed te herinneren. Ik sliep op een oude bank waar de veren doorheen staken. Vlooiën sprongen om mij heen en ik keek door een triplex wandje naar buiten waar het 2 graden Celsius was. Onvergetelijk.'

Wat heb je met Colombia?

'In alle landen kwam ik armoede tegen. Het verschil met Colombia was het geweld. En dan vooral de acceptatie van geweld als iets vanzelfsprekends. Ik wilde naast een toekomst bouwen voor de kinderen, hen vooral ook leren dat geweld niet vanzelfsprekend hoort te zijn en hoe zij daar in hun eigen omgeving iets aan konden doen.'

Maar je moest weer terug naar Nederland. Hoe was dat?

'Onrealistisch. Ik had heimwee naar Zuid Amerika en de omgeving waar ik drieënhalve maand in had geleefd. Enerzijds om de warmte die ik had ontvangen van mensen die niets hadden en dat ook nog eens met me hadden gedeeld. Anderzijds, omdat ik mij daar zoveel nuttiger voelde dan hier in Nederland.'

Wat deed je besluiten om terug te gaan?

'Het bericht dat ons huidige opvangcentrum was gesloten door de Colombiaanse overheid. Ik had daar gewerkt met de 144

straatkinderen, allen jongens, en wist hoe velen van hen de hoop hadden om door deelname aan het programma in het opvangcentrum een toekomst op te bouwen. Die hoop werd door de beslissing van de overheid in één keer met de grond gelijk gemaakt. Van deze kinderen kwamen er 100 direct weer op straat. Terug bij af.'

Je begon daar een opvangcentrum voor meisjes. Hoe heb je dat aangepakt?

'Ik besloot om geld in te zamelen onder familie, kennissen en vrienden en ik ging met tienduizend gulden een half jaar later terug naar Medellín. Daar kwam ik er achter dat het opvangcentrum alweer geopend was en werd gerund door onze huidige samenwerkingspartner Fundacion Hogares Claret. Samen met twee Colombiaanse kennissen die met straatkinderen werkten heb ik toen onderzocht hoe het geld het beste alsnog besteed zou kunnen worden. We kwamen er achter dat er niets voor straatmeisjes was. Daarom hebben we besloten een straatkindproject op te zetten met specifieke aandacht voor meisjes. Dat neem niet weg dat wij ook jongens opvangen.'

Weer terug in Nederland heb je Stichting Amigos Colombianos in het leven geroepen. Was dat moeilijk?

'Ik heb vierenhalf jaar een column geschreven in het Noord Hollands Dagblad. Daar heb ik veel aan gehad. Dit heeft mijn activiteiten veel publiciteit opgeleverd en hierdoor hebben zich ook verschillende vrijwilligers aangemeld naast mensen uit mijn naaste omgeving die al wisten van mijn plannen. De publiciteit leverde ook geld op. De koers van de euro was ons in die tijd ook erg goed gezind. Hierdoor zijn de activiteiten in korte tijd snel gegroeid tot een compleet aanbod voor onze straatkinderen. Daar ben ik erg trots op. Het kost nu wel meer moeite om het benodigde geld bij elkaar te krijgen, maar we blijven knokken. Het gaat ten slotte om de toekomst van 'onze' straatkinderen. De stichting bestaat nu uit zo'n twintig vrijwilligers en nog eens zoveel sympathisanten die op afroep beschikbaar zijn voor verschillende initiatieven.'

De afgelopen vijf jaar is het programma flink uitgebreid. Wat heb je allemaal bereikt met het programma?

'Allereerst bieden we een complete oplossing voor met name de straatmeisjes. We begeleiden ze totdat ze zich zelfstandig kunnen verdedigen in de maatschappij met huisvesting, een afgeronde opleiding en in veel gevallen een baan. Vaak wordt ook de relatie met de familie hersteld (als die er is). Er zijn continue zo'n tweehonderd contacten met straatkinderen op straat, we ontvangen ongeveer hon-

derd kinderen op in het opvangcentrum en het familiehuis herbergt zo'n vijftig meisjes. Het is moeilijk aan te geven hoe succesvol het programma is. Dat hangt af van je definitie van 'succesvol'. Er zijn zo'n tien meisjes die het hele programma succesvol hebben doorlopen, maar er zijn er ook velen die halverwege succesvol zijn herenigd met hun familie of dankzij het programma een beter leven voor zichzelf hebben opgebouwd.'

Waren er veel tegenslagen, de afgelopen jaren?

'Laat vooral duidelijk zijn dat het niet makkelijk is om straatkinderen te overtuigen van het nut om deel te nemen aan het programma en dat het nog moeilijker is om ze te blijven motiveren als ze wind tegen hebben. Tegenover elk succesje staan verschillende mislukkingen. Dat is de aard van het werk en iets waar je tegen moet kunnen. De lijst van tegenslagen is lang en wordt aangevoerd door kinderen die we zijn kwijt geraakt onderweg. Met name enkelen die zijn vermoord of die voor een toekomst in de prostitutie hebben gekozen. Ook het nieuws dat de meest succesvolle deelnemster van ons programma, enkele maanden nadat zij het programma had verlaten met eigen huisvesting en een baan, was verkracht op straat staat nog vers in mijn geheugen. Een andere deelnemster die ons programma succesvol had verlaten verloor haar zontje met negen maanden. Ach, zo kan ik nog wel een tijdje doorgaan. Maar dat is ook waar we tegen strijden.'

En wat waren de hoogtepunten?

'Elke deelnemer die het programma succesvol verlaat is een hoogtepunt, maar ook die kleine succesjes onderweg zijn hoogtepunten. Het gezicht van een kind dat het gevoel heeft dat ze weer een familie heeft. Mensen waar ze op kan rekenen en die om haar geven om wie ze is. Een meisje dat apetrots komt vertellen dat ze is aangenomen voor een baan, maar ook dat kind dat je na een jaar hebt kunnen overtuigen om deel te nemen aan het programma.'

Hoe combineer je je leven in Nederland met dat in Colombia?

'Ik had graag willen emigreren naar Colombia en ter plaatse leiding willen geven aan het programma. Ik heb uiteindelijk gekozen voor mijn relatie en heb inmiddels een zontje van twee jaar. Dat is een extra reden om niet voor een leven in Colombia te kiezen. Ik heb ook gemerkt dat ik hier hard nodig ben voor de organisatie. Ik ga tweemaal per jaar drie weken naar Colombia voor Amigos Colombianos, maar er zal altijd een gevoel van heimwee blijven. Alsof niet Nederland, maar Colombia mijn vaderland is.'

Welk project staat er bovenaan je verlanglijstje?

'Ik vind ons programma heel compleet. Soms fantaseer ik nog wel eens over specifieke projecten. Een typisch Nederlands huis bouwen voor het familiehuis met hulp van Nederlandse bouwvakkers of aannemers. Een Nederlandse kaasboerderij opzetten in Colombia. Een typisch Nederlands huis bouwen voor het familiehuis met behulp van Nederlandse bouwvakkers of aannemers. Casa Mariska. Een eerbetoen aan Mariska Mast, de vrijwilligster die we dit jaar zijn kwijt geraakt. Ik heb het echter te druk met de lopende zaken om me er echt in te verdiepen. Wie weet komt het er nog eens van.'

Hoe zie je Amigos Colombianos over nog eens zes jaar?

'Het belangrijkste is dat we er dan nog altijd zijn voor onze straatkinderen en dat het programma nog altijd van een hoge kwaliteit is. Vanzelfsprekend hoop ik op grote aantallen kinderen die dankzij ons programma een toekomst hebben kunnen opbouwen. Ik hoop zelf nog altijd een actieve rol te kunnen vervullen en te kunnen rekenen op veel mensen om mij heen die ook hun steentje bijdragen.'

Esme Klaver (25) liep stage bij Amigos Colombianos.

Esme studeerde Maatschappelijk Werk en Dienstverlening. Ze liep in 2007 stage in Colombia, waar ze werkte voor Amigos Colombianos. Ze vertelt over haar ervaringen.

Wat heb je in Colombia gedaan?

'Ik heb les gegeven en heb verschillende projecten gedaan. Zoals theater, workshops, en een krantenproject. Ik heb ook gewerkt in een kinderdagverblijf voor de armste kinderen. Dat verblijf is er, zodat de kinderen niet de straat op hoeven. En om te voorkomen dat ze gaan werken. Ik ben meegegaan de straten op om contact te leggen met kinderen en om te kijken hoe het met ze gaat.'

Wat heb je in de tijd dat je er was bereikt?

'Ik heb me vooral gericht op mijn eigen professionele ontwikkeling, omdat het voor mij een stage was. Dit is mij goed gelukt.'

Wat waren de hoogtepunten?

'De hoogte punten waren wanneer je een kind tegenkwam die begon te lachen als hij je zag. Of dat kinderen hun verhaal bij je vertelden. Klinkt misschien een beetje zweverig, maar op dit soort momenten heb je echt het gevoel dat je er echt bent met een reden. En dat je echt een positief verschil betekent voor de kinderen.'

En de dieptepunten?

'Dieptepunten vond ik voornamelijk wanneer meisjes uit het familiehuis weglieden, terug naar de straat. Terwijl ze hun proces nog niet hadden afgerond. Ik heb vaak geprobeerd de meiden over te halen om te blijven, maar dat is niet gelukt. Een paar weken later hoor je dat ze weer drugs gebruiken. Dat vond ik heel moeilijk. Ook wanneer ik kleine kinderen op straat zag, en zag hoe zwaar ze het hadden, was dat frustrerend. Soms kun je niets of weinig doen. Meestal omdat de kinderen zelf niet geholpen willen worden.'

Met wie had je een speciale band?

'Er zijn een paar kinderen met wie ik echt een goede band had. Ik vond het dan ook heel erg dat een van de meiden, met wie ik zo'n band had, besloot weg te gaan. Ik hoorde dat zij weer op straat leefde. Ik heb heel veel gezocht naar haar, maar kon haar niet meer vinden. Ook was er een jongen bij de dagopvang, zijn moeder werkte daar als kokkin en schoonmaakster. Deze jongen was ontzettend slim en echt een schat. Hopelijk zie ik hem weer terug.'

Ben je veranderd door deze reis?

'Ik ben een stuk realistischer geworden. Ik ging erheen met het idee dat ik iedereen wel kon helpen maar zie nu in dat je sommige mensen los moet kunnen laten. Ook op materialistisch gebied ben ik veranderd. Als je ziet met hoe weinig de mensen daar gelukkig kunnen zijn, dan merk ik hoe goed ik het hier heb. Ook ben ik een stuk zelfverzekerder, ik ben toch maar even een half jaar naar een ver onbekend land geweest en heb daar kinderen geholpen, dat is niet niks!

Website Amigos Colombianos is vernieuwd!

Als u onze website onlangs heeft bezocht, dan weet u het al: de website is net als de nieuwsbrief in een nieuw jasje gestoken. Alhoewel we in het verleden veel complimenten hebben ontvangen over de gebruikersvriendelijkheid van de oude website, willen we met de nieuwe website nog een stap extra maken als het gaat om professionaliteit.

De website is nóg gebruiksvriendelijker geworden en geeft ons meer mogelijkheden om u optimaal te informeren over de activiteiten van Amigos Colombianos. De website zal in het komend jaar nog verder worden ontwikkeld. We hopen dat u nieuwsgierig bent naar de vorderingen en dat we u snel mogen verwelkomen op de nieuwe site.

Wordt ook donateur van Amigos Colombianos en ontvang deze nieuwsbrief ieder jaar. Meer informatie? Bezoek www.amigoscolombianos.nl

Bouwbedrijf De Kleine Stomp

Partner van ondernemende mensen

Wilde Ganzen

Machtigingskaart (In gesloten enveloppe, voldoende gefrankeerd, opsturen naar Stichting Amigos Colombianos, Dijkweg 7, 1704 DJ, Heerhugowaard)

Ondergetekende machtigt hierbij tot wederopzegging Stichting Amigos Colombianos, houder van girorekening 5570 te Heerhugowaard, het aangegeven bedrag af te schrijven van zijn/haar rekening t.b.v. het project "Amigos Colombianos".

Naam Bedrag

Adres/huisnr. Per maand kwartaal half jaar jaar

Postcode Plaats (eenmalig s.v.p. aankruisen wat van toepassing is)

E-mail Telefoon Datum ingang machtiging

Giro/Bankrekening Handtekening

Ondergetekende heeft het recht om binnen 30 dagen na afschrijving deze machtiging kosteloos ongedaan te maken.